

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Theologia Scholastica

Mayr, Anton

MDCCXXXII

Art. XI. Solvuntur Objectiones.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-84303](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-84303)

tholica enim Ecclesia, ut omittam sincerissimam sapientiam..... quam in Ecclesia esse Catholica non creditis, multa sunt alia, quæ in ejus gremio me iustissime teneant. Tenet consensio populorum, atque gentium: tenet auctoritas miraculis inchoata, spe nutrita, charitate aucta, veritate firmata: tenet ab ipsa sede Petri Apostoli, cui pascendas oves suas post resurrectionem Dominus commendavit, usque ad præsentem episcopatum successio sacerdotum: tenet postremo ipsum Catholica nomen, quod non sine causa, inter tam multas hæreses, sic ista Ecclesia sola obtinuit, ut, cum omnes hæretici se Catholicos dici velint, querenti tamen peregrino alicui, ubi ad Catholicam conveniatur, nullus hæreticorum, vel basilicam suam, vel domum audeat ostendere: ista ergo tot, & tanta Christiani nominis charissima vincula, recte hominem tenent credentem in Catholica Ecclesia. Huculque S. Augustinus.

ARTICULUS XI.

Solvuntur Objectiones.

277. **O**B. 1. contra conclusionem n. 258. positam. Omnes sectæ habent magnum numerum sectatorum, & asserunt pro se plura argumenta, nec ulla est evidenter vera: ergo videtur DEUS permittere, ut quisque liberè amplectatur religionem, quam vult, vel certè in ea permaneat, in qua natus est. Resp. om. ant. neg. conf. quando enim Catholici incomparabiliter plures sunt, & asserunt argumenta incomparabiliter fortiora, in quorum comparatione opposita nullum prudenter movere possunt ad assensum, utique debet quis religionem Catholicam præ aliis amplecti.

278. Ob. 2. Non potest discerni, quænam religio sit præ omnibus aliis credibilis: ergo potest quisque manere in sua. prob. ant. vix etiam ex doctis scit aliquis, quot sint religiones in mundo, & quæ earum notæ &c. (minùs autem rudes id nòrunt) qui tamen etiam discernere inter se sectas deberent: ergo. Resp. neg. ant. ad prob. dico, non opus esse, ut sectæ singulæ inter se, sed tantùm, ut omnes sub generica aliqua ratione comparentur; nam omnes defecto reducuntur ad Gentilismum, Philosophismum, Machometismum, Judaismum, Christianismum, quæ sectæ paulò doctioribus sat notæ sunt, & ex eorum comparatione facillè potest videri, solum Christianismum esse evidenter credibilem.

Quod autem spectat ad ipsas diversas sectas Christianorum, aliquæ jam iterum interciderunt, ut Sabellianorum, Novatianorum, Priscillianitarum, Gnosticorum &c. & de his certum est, eas non esse veram religionem; cum hæc ex promissione Christi debeat semper perseverare, usque ad finem mundi, & nunquam contra eam præ-

R.P. Ant. Mayr. Theol. Tom. I.

valere possint, portæ inferni, ut eam subvertant. Idem est de iis sectis, quæ paucissimos tantùm habent sequeces; cum Ecclesia, etsi ab initio possit esse inter paucos, tamen in progressu debeat multos asseclas numerare, ut sit Catholica ex n. 265. & 266. igitur eas tantùm nòsse oportebit, quæ extant adhuc paulò celebriores. Neque has debet quis intimè quoad singulos articulos habere perspectas: sed satis erit, nòsse motiva credibilitatis nostræ religionis Catholicæ, & simul scire, quòd oppositæ sectæ æqualia non habeant; id quod paulò doctioribus facillè constat, vel ex eo, quòd sectarii talia non afferant, allaturi certè sexcentis in libris, si possent.

Eandem notitiam etiam rudes possunt habere; tum ex instructione doctiorum, qui ista iis explicare possunt ad captum, & sapius etiam debent; tum ex propria consideratione; nec enim magna opus est speculatione ad motiva credibilitatis, hæcenus allata, intelligenda. Quid verò de gentibus illis dicendum, quæ à nobis, vel humano commercio, ita sejunctæ sunt, ut nulla religionis nostræ notitia ad eas deveniret, est difficultas communis cuilibet sectæ Christianorum: & decidi solet in tractatu de providentia, quando quæritur, an DEUS omnibus hominibus det sufficientem gratiam ad salutem: quod affirmativè resolvimus in tract. de DEO. n. 615. & seq.

279. Ob. 3. contra conclusionem n. 262. positam. Notæ, quæ à nobis asseruntur, sunt tantùm rationes, humano ratiocinio inventæ, & non è Scripturis petitæ: ergo nihil probant. prob. conf. S. Augustinus l. de unitate Ecclesiæ c. 2. ait: *Quæstio est, ubi sit hoc corpus, id est, ubi sit Ecclesia... puto, quòd in illius potius verbis eam querere debemus, qui veritas est: in verbis nostris Ecclesiam quæri nolumus. & c. 3. Nolo humanis documentis, sed Divinis oraculis, Sanctam Ecclesiam demonstrari.* ergo. Resp. om. ant. neg. conf. ad prob. dist. ant. & S. Augustinus ibi loquitur contra eos, qui non admiserunt Sacram Scripturam. neg. ant. contra eos, qui eam jam admiserunt. subdist. loquitur permisivè. conc. ant. loquitur prorsus exclusivè. neg. ant. & conf.

Loquitur ibi S. Augustinus contra eos hæreticos, qui jam admittebant Sacram Scripturam, & quidem eandem editionem cum ipso, nec dissentiebant adeò multùm de sensu. At nostri hæretici nec admittere volunt omnes nostros libros sacros, nec editionem vulgatam: insuper sensum Scripturæ pro suo placito torquent. Sicut ergo alibi S. Augustinus, ut locis citatis n. 147. & 276. alias rationes aliis affert, imò dicit, sinè Ecclesiæ auctoritate se nec Evangelio crediturum, ita nos etiam bene, præsertim contra eos, qui omnino non admittunt Scripturam, ut Libertini, vel etiam contra alios, qui in textu, & sensu, sæpe à nobis dissentiunt, rectè argumentamur

L

ex

ex aliis, & quidem hucusque adductis rationibus: ex quibus nostra conclusio cui libet intellectui non pertinaci solidè potest probari: interim non omittimus contra eos, qui S. Scripturam admittunt, etiam ex Scripturis argumentari.

280. Dices. Nullæ notæ possunt redere Ecclesiam ullam credibilem, cui Scriptura Sacra repugnat: atqui repugnat Ecclesiæ Catholicæ: ergo. Resp. neg. mi. quam adversarii in æternum non probabunt. Jactant hæretici semper Scripturas: & jam S. Hilarius libro ad Constantium (quem librum Constantio ipse tradidit, & incipit: *Non sum nescius*) scribit: *Memento tamen, neminem hæreticorum esse, qui se nunc non secundum Scripturas predicare ea, quibus blasphematur, mentiatur.* & antiquior Tertullianus l. de præscript. c. 15. de hæreticis ait: *Scripturas obtinent, & hac sua audacia statim quosdam movent: in ipso vero congressu firmos quidem fatigant, infirmos capiunt, medios cum scrupulo dimittunt. Hunc igitur potissimum gradum obstruimus, non admittendos eos ad ullam de Scripturis disputationem: si hæ sunt vires eorum, anne eas habere possint, dispici debet, cui competat possessio Scripturarum: ne is admittatur ad eas, cui nullo modo competit.*

281. Ob. 4. S. Joannes Baptista nulum signum, seu miraculum fecit, & tamen fuit extraordinariè missus à DEO: ergo etiam Lutherus, & Calvinus, non debuerunt facere miracula. Resp. neg. conf. Ipse S. Joannes fuit miraculum sanctitatis, adeò, ut Judæi dubitaverint, an non sit Christus: nobis autem vita Lutheri, & Calvini, tale dubium minimè facit. Dein circa ipsum Joannem, ut ei auctoritatem DEUS conferret, plura miracula fecit. Natus est ex sterili matre: pater ejus obmutuit, & in nativitate filii vocem iterum recepit: in utero parvulus exultavit &c. Quid simile de sectariis dici potest? Adde, ipsum Christum, summis prodigiis notissimum, de Joanne testimonium nobilissimum dixisse. Ulterius S. Joannes nihil docuit contra communem doctrinam, nec à sacerdotibus se separavit, cujus contrarium hæretici faciunt.

282. Ob. 5. Etiam Catholici non amplius signa faciunt, nec demones expellunt: ergo. Resp. 1. neg. ant. Fiunt adhuc plura semper miracula, etsi hæretici pertinaciter id negent. Certè nec Beatissima virgo, nec alii Sancti, cessant miraculosè benefacere devotis clientibus: cedunt quoque adhuc demones potestati Ecclesiæ Catholicæ, etsi fortè non ita frequenter ac sub initium Christianismi. Sed demus, non fieri miracula amplius, quid inde? Nos non docemus, nisi antiquam doctrinam, quæ miraculis dudum est confirmata: quare non adeò opus est, eam denuo firmari, ut advertit etiam S. Gregorius homil. 29. in Evang. ubi ait: *Ut enim ad fidem cresceret multitudo credentium, miraculis fuerat nutrienda; quia & nos, cum arbuta plantamus, tam-*

diu eis aquam infundimus, quousque ea in terra jam coaluisse videamus: & si semel radicem fixerint, irrigatio cessabit. At vero hæretici novam doctrinam spargunt, nullis unquam prodigiis approbatam.

283. Ob. 7. Græci etiam possunt ostendere successionem suorum sacerdotum, & tamen hæretici sunt: ergo ex hac nihil probatur. Confirm. Germani Catholici non possunt monstrare successionem suorum Episcoporum, & tamen sunt in vera religione: ergo. Resp. neg. ant. Non possunt Græci omnes ostendere suorum successionem; nam, ut fatetur etiam Calvinus, in Asia, & Ægypto, adeoque Alexandria, & Hierosolymis, quæ fuere Ecclesiæ Patriarchales, ac ab Apostolis fundatæ, interrupta est successio. Constantinopolitana non est ab ullo Apostolo primitus fundata. Resp. 2. om. ant. diff. conf. ex successione sola nihil probatur. om. conf. ex hac, & aliis notis, seu rationibus. neg. conf. Nōrunt omnes Logici, etiam dari proprium secundo modo, hoc est, quod convenit omni, sed non soli, ut homini esse bipedem; unde mala est conclusio: *est bipes: ergo est homo.* At totum complexum proprietatum non potest convenire, nisi uni soli: & sic omnes notæ veræ Ecclesiæ, non nisi uni, & nulli alteri conveniunt. Ad confirm. neg. conf. Sufficit Germanis Catholicis, si ostendatur successio Episcoporum Romanæ Ecclesiæ, cui ipsi conjuncti, atque subiecti sunt, & quam magistrum veritatis agnoscunt, ac sequuntur.

284. Ob. 7. Potest DEUS permittere, tantam apparentiam credibilitatis pro religione falsa, quantam pro vera: ergo ex his signis non redditur evidenter credibilis religio Catholica. Resp. neg. ant. nam, licet dixerimus n. 102. quòd DEUS possit respectu hominis particularis, vel paucorum particularium, permittere aliquam apparentiam tantam pro aliqua falsitate, quantam pro veritate, e.g. ut tam verum, quam falsum, æqualiter dicatur ab eodem parochio, vel etiam, ut videantur alicui homini rudi stare pro articulo falso, tot, & tam docti, quot, & quam docti stant pro vero, tamen DEUS non potest omnem prorsus apparentiam permittere pro falso, quam pro vero; nam in primis DEUS nunquam potest permittere pro falsitate veram miracula, veras prophetias, tantum consensum hominum doctissimorum, & sanctissimorum, per tot sæcula, & quidem in iis circumstantiis, in quibus nullo modo esset pruden-
ter suspicabilis falsitas.

Si enim hæc DEUS posset permittere, homines prudenter imputarent illam falsitatem DEO, ut diximus n. 92. & prudenter sequerentur eum errorem; imò obligarentur, eum sequi. Multò minùs id permittere potest DEUS, respectu totius Ecclesiæ; alias ista posset prudenter amplecti falsum, & totus mundus prudenter imputaret DEO mendacium: quin etiam DEUS, vel deberet velle, ut homines amplecterentur falsitatem, quam prudenter putarent ab eo dictam, vel saltem non deberet velle, ut ullam religio-

nem amplecterentur; cum non haberent, unde veram à falsa dignoscerent: imò nulla jam esset vera religio in mundo, contra dicta n. 220. vel certe non essent obligati homines ad eam amplectendam, & ipsa foret otiose instituta.

285. Ob. ultimò. Notæ veræ Ecclesiæ non debent assignari illæ quatuor, allatæ n. 271. sed aliæ ex Calvino, Brentio, & Augustana confessione, de quibus videatur Tannerus tom. 3. disp. 1. q. 3. n. 96. scilicet pura, ac sincera prædicatio verbi Divini, & legitima administratio sacramentorum: alii addunt constantiam in confessione fidei, atque obedientiam erga ministros verbi, quatenus verbum administrant: ergo. Resp. neg. ant. Notæ nostræ desumptæ sunt ex Concilio Nicæno, & non tantum ex cerebro unius, aut alterius hæretici. Dein signa, à sectariis istis allata, sunt magis obscura, quàm sit ipsa Ecclesia independentè à signis; nam de hoc ipso vel maximè dubitatur inter varias sectas, quænam habeat veram prædicationem, legitimum usum sacramentorum &c. & in omnibus sectis aliqui, si non constantes, saltem pertinaces sunt: quanquam tot, tamque illustra martyrum testimonia, pro alia, quàm pro nostra non dentur. Subjectio etiam ad ministros religionis aliqua apud omnes datur; unde ista signa quælibet secta sibi arrogabit: adeoque ex his, nudè sumptis, nisi aliunde majus discrimen ostendatur, & ipsa e. g. veritas doctrinæ, per alia signa monstretur, nihil certi rescitur: sed, ut prius, obscura manebit Ecclesia.

QUÆSTIO III.

De Ecclesiæ Proprietatibus.

ARTICULUS I.

An Ecclesia Vera debeat esse semper visibilis.

286. **E**cclēsiā esse visibilem (ut rectè Tannerus tom. 3. disp. 1. q. 3. n. 85. ait) est, eam esse idem, ut vera doctrina, ac professio fidei, & legitima sacramentorum administratio in perpetuū vigeat, ac palam in oculos, trāsque incurrat: dein, ut talibus signis sit secta, ut ab aliis catibus infidelium possit discerni, & evidenter credibile sit, eam solam esse veram. Hanc visibilitatem perpetuam Ecclesiæ veræ omnibus modis negant nostri temporis sectarii: quamvis enim ipsimet dicant, Ecclesiam ab initio, per primos circiter quadringentos, vel quingentos annos esse visibilem; at postea, per plura sæcula, additam fuisse invisibilem, audacissimè asserunt; quippe facili vident, si Ecclesia visibilis esse debeat, eorum sectam non esse veram Ecclesiam; cum ante ducentos, & paucius amplius annos, nulla Ecclesia Lutheranom, vel Calvinistarum, vel Zvingliano-

rum, fuerit ulla in orbis parte visibilis. Quamvis enim fuerint antiqui hæretici, qui errores eorum aliquos tenuerint, tamen nulla secta in omnibus, etiam substantialibus cum ipsis omnino convenit, ut ostendit Tannerus n. 274. à nobis citatus.

287. Dico cum Catholicis omnibus, Ecclesia vera debet esse semper visibilis. Prob. 1. *Isaia 61. v. 8. & 9. dicitur Fædus perpetuum feriam eis, & scient in gentibus semen eorum, & germen eorum in medio populorum: omnes, qui viderint eos, cognoscant illos; quia isti sunt semen, cui benedixit Dominus.* Quòd autem hoc capite de Ecclesia sermo sit, colligitur, tum ex *Luca 4. v. 17.* ubi Christus capit illud caput *Isaia* legere, & postea *v. 21.* dixit: *Quia hodie impleta est hæc Scriptura in auribus vestris:* tum ex SS. Patribus, communiter id ita explicantibus. Rursus *Psal. 18. v. 6.* dicitur: *In sole posuit tabernaculum suum: quem locum explicans S. Augustinus enarrat. in hunc psalmum, expositione. 2. ait: In manifestatione Ecclesiam suam, non in occulto, non quæ lateat velut operta, ne forte fiat, sicut operta super greges hæreticorum.* Hinc quoque S. Chrysostomus *homilia 4. in illud Isaia: vidi Dominum c. 6. v. 1.* ait: *Facilius est, solem extinguere, quàm Ecclesiam evanescere.* Confirm. Ecclesia in Scripturis dicitur *mons domus Domini in vertice montium. Isaia 2. v. 2.* *lucerna non sub modio, sed super candelabrum, ut luceat omnibus. Matth. 5. v. 15.* *civitas supra montem posita, quæ non potest abscondi: ibidem v. 14.* sed hæc utique sunt visibilia, & consequenter per ea Ecclesia denotatur visibilis: ergo.

288. Probatur 2. conclusio. Omnes homines tenentur ingredi veram Ecclesiam, & quidem omni tempore; quia extra illam nunquam est salus, ut habetur ex *Lateranensi c. firmiter: Una verò est fidelium universalis Ecclesia, extra quam nullus omnino salvatur: idemque probatum est à n. 258.* ergo debet ea esse visibilis; alias enim homines eam reperire non possent, adeoque tenerentur ad impossibile. Rursus debent omni tempore denunciari posse Ecclesiæ defectus fratrum, quos correctio fraterna non emendat; neque enim tantum uni homini, sed omnibus, & pro omnibus temporibus, dictum est à Christo *Matth. 18. v. 17.* *Quod si non audierit eos, dic Ecclesia.* Item Christus dedit Ecclesiæ suæ *Pastores, & Doctores*, ut habetur *ad Ephes. 4. v. 11.* qui oves regant, & pascant, & quibus oves obediant, ac rudes credant: & hoc quidem usque ad consummationem Sanctorum, & donec occurramus omnes, scilicet Christo Judici in die judicii: ergo debet Ecclesia semper esse visibilis; alias ista fieri non possent, ut consideranti facili patebit: certè S. Augustinus *l. 19. contra Faustum c. 11.* ait: *In nullum autem nomen religionis, seu verum, seu falsum, coagulari homines possunt, nisi aliquo signaculorum, vel sacramentorum visibilibus, consortio colligentur.* Confr. Ecclesiæ non sufficit ad sanctitatem